

Vsa oblastvena poizvedovanja za tajinstvenimi lopovi, ki so morali biti pomešani med gosti, so bila brezuspešna.

Šele sedaj!

Šele sedaj, ko so odkritja Staviskijevih sleparij, tatvin in lopovščin na dnevnem redu, so dognali, da se je baš leta 1926 naselil Staviski v Biarritzu s celotno svojo bando. Policija je sedaj dokazala, da je živel Staviski v Biarritzu od sleparij pri igri in od tatvin raznih dragocenosti.

Cela vrsta smrtnih nesreč.

Nadaljni potek Löwensteinovega življenja zglada tako, kakor da ga je natiirala družba Staviskega v smrt. Kakor že omenjeno, je zginil Löwenstein

leta 1929 brez vsake nadaljne sledi iz letala.

Leta 1927 je umrl Löwensteinov so-trudnik princ Leon Radziwil v hotelu igralnice v Monte Carlo. V njegovi sobi so našli brizgalno s sledovi smrtonosnega strupa. Policija ni odkrila morilca in je razložila prinčevu smrt kot morebitni samomor.

Löwensteinov zadnji pilot, ki je vodil letalo, iz katerega je zginil bankir za vedno, je smrtno ponesrečil na zagonečen način. Istotako je zginil nepojasnjeno Löwensteinov sluga Baxter.

Danes je vse prepričano, da je zakrivil vse nepojasnjene zločine in umore nad Löwensteinom in njegovo ožjo okolico — Staviski s svojo bando!

Pogled v dobo najvažnejše iznajdbe.

Konec.

Možje so postali brezupni, le Marconi se je smehljaj. Bil je siguren, da mora poskus uspeti. Marconi je trdil, da so krive neuspeha železne vrvi, ki podpirajo ter držijo jambor. Po njegovem mnenju so sprejemale električno valovanje te vrvi in so ga požirale.

Dne 12. maja so podajšali sprejemno žico za 20 m in so postavili sprejemno napravo ob strani. Opazovalci so sedeli na dveh stopnicah pred aparatom in so čakali . . . Nekaj se je zganilo . . . Zgledalo je liki znamenje . . . Bila je prevara . . .

Protiv večeru omenjenega dne je nastal silovit vihar in so prekinili poskuse.

Dne 13. maja se je lotil začevje Marconi. Sprejemno žico so zopet podajšali in sprejemno napravo so odnesli na obalo. Anteno so natančno preiskali. Na ta način je bila sprejemna žica skoraj podvojena — učinek železnih vrvi malodane odstranjen.

Hud veter je pihal od morja. Pet mož je privleklo velik zaboj in se je skrilo pod njega, da bi bili zavarovani proti viharju. Zastava na skali Lavernock Point je zaplapolala . . . skozi meglo je prišel odgovor.

Petorica se je stiskala pod zaboj in oči vseh so bile zasajene v sprejemni aparat . . . Minula je ena minuta . . . še druga . . . in nato se je prikazalo na belem papirju znamenje: tri kratke črte, dolga, tri kratke, dolga . . . Pred petorico je nastala črka V . . .

Marconi je pogledal na stran, njegove oči so zablješčale in izvil se mu je vzdih: »Ecco (glej)« in nepopisno vznemirjenje se je polastilo vseh opazovalcev. Pred njimi so se kopičila znamenja, prenešana brez glasu ter nevidno z otoka Flatholme po zraku, ki tvori edino zvezo med zemljo ter zvezdami.

Poglobimo versko vzgojo!

Dopis iz učiteljskih krogov.

Zelo hvalevreden pojav je uvedba skupne sv. maše za šolske otroke. Skrb in delo, katero si s tem naloži g. katehet, naj opomni v prvi vrsti starše, da pomagajo pri tem vzgojnem poslu. Je pač nelep in žalosten pojav, ako se obnašajo otroci v cerkvi kakor na sejmu: ne poslušajo pridigarja in se ne brigajo za posamezne dele sv. maše. Ako je bila v tem oziru dosedaj velika brezbržnost, naj se sedaj popravi. Starši naj zabičijo otrokom vedenje v hiši božji in zahtevajo ponovitev glavnih misli pridige. Premalo se je dosedaj vršila skupna molitev; je pač premalo, ako desetorica otrok moli, ostala večina pa šepetaje razpravlja svoje pomenke in se ozira okrog. K otroškemu pevskemu zboru naj bi se pritegnili tudi dečki ter naj se gleda na lepše, umet-

niško izvajanje. Od kakšne otroške priveditve naj bi pa učiteljstvo naklonilo znesek, da se revnim otrokom omogoči nabava mašnih knjižic. Na ta način se naj pripomore k lepemu delu za dušno izobrazbo naše mladine. Domača hiša naj pa koraka skupno s cerkvijo, in uspeh ne bo izostal. Delo, ki se je začelo, naj se pridno in smotreno nadaljuje tudi med našo izvenšolsko mladino, kateri poglobljena verska vzgoja ne bo škodovala, saj jo ogroža sovražnik od vseh strani. S tem, da posvetimo vse naše moči mladini, lahko brez skrbi zremo v bodočnost!

*

Vurberg. V nedeljo dne 27. maja vprizoritev novovrstne igre »Prodane žrtve«, slika iz »Kotlovorskega misijona«. Pričetek po navadi. Vstopnina ugodna za vsakega. Zato ljubko povabljeni vsi prijatelji poštene zabave!

Sv. birma.

Knjižica, ki pouči botre in birmance, kako se je ravhati pri sv. birmi, se dobi za Din 3.— v knjigarnah

TISKARNE SV. CIRILA V MARIBORU.

valstva okrog 1 milijon. Povprečno je prišla po 1 točilnica na 40 — 60 duš. V prejšnjem stoletju je bilo jedva še 5000 točilnic, dasiravno je bilo trikrat več ljudi.

Zlati meč ukraden.

Zlati meč ruskega velikega kneza Vladimirja je bil zadnje dni ukraden v Njujorku od neznanec. Vse je prepričano, da je izmaknil zgodovinski meč kak Rus, ki je hotel preprečiti s tatvino, da bi ne bila dragocena zapuščina carske Rusije prodana na dražbi. Da je ta domneva pravilna, dokazuje dejstvo, da se tat drugih še dragocenejših predmetov, ki so bili v bližini sablje, ni niti dotaknil. Omenjeni meč je

plahost, ki ga je obletaval pri pojavu Kruca. Z bliskavico se je okrenil, zamahnil z desnico in Madžaru je tičal nož do ročaja v grlu. Zabodeni niti krikniti ni utegnil. S celo težo na dolgo potegnjenega telesa je telebil ritanski po vozu, iz katerega sta pogledala kar dva konjuha v glasnem prepričanju, da se je crka dolgopeta opil na straži in ne more pogoditi v svoj voz. Za po tleh zloženega in domnevanega pijanca bi se niti zmenila ne bila, da ni spodrsnil Franček v naglici pri skoku po oledenelem dračju z obema nogama in zakolobaril po tleh. Konjarja sta bila uverjena, da je tudi zamena straže prepirljivec Ištvan pijan, da niti stati ne more. Planila sta iz voza v sneg v trenutku, ko se je vzravnal mladec od padca in se hotel izmuzniti naprej. Pobeg naenkrat iztreznjenega pijanca je opozoril Madžara z debelim sumom na vohunsko presenečenje. Sklonila sta se pod voz in zasledovala vsak z okovano vozno vago v roki begunca, ki se je umikal iz gozda na desno stran proti grabi. Kruca sta robantila v svojem jeziku, napenjala oči v temo, nikogar — — — Ako bi šlo za sotovariša, bi se sigurno odzval in počakal. Nočni kolovratež je kar naenkrat zginil — — — Franček se je stiskal

zravnal liki sveča ob debelejši hrast in stal pripravljen na smrtonosen zamah z nožem.

Konjarja nista opustila kar zlepa zasledovanja. Klošturila sta okrog od debla do debla. Ogleduh se je moral nekam potuhniti. Sukala ter motala sta se v vedno večjem krogu, ko je dvignil eden visoko vago v zamah za udarec, ki se pa ni ustavil na Frančekovi glavi. Predno je ohlinil trdi les mladeniča, je že zakrilil Oger z rokami, kriknil obupno iz polnega grla, se vrtel ko podsekan hrast, lopnil po tleh na obraz in izpod njega je pordečil sneg — — — Mesec je posinil izza oblaka. Franček je potegnil pištolo, da bi upihnil drugega zasledovalca, ki je pa ob smrtnem opoteku tovariša obstal in zaklical na pomoč! Naš junak je navil petelina, dvignil orožje in nameril proti Krucu. Sproženi petelin je samo šklesnil po kremenu, užgal iskro — — poka ni bilo — — Smodnik se je stresel s prašnika pri spodrsu in padcu po kupu dračja. Strel v odločilnem trenutku je odrekel. Franček je obrnil orožje, ga zagrabil za cev, zamahnil, a v tem trenutku se je zablislilo tudi po njegovih možganih. Izza hrastovega debla je odjeknil glasen — črep! Neznanec niti zakričal ni. Madžar ga je bil lopnil s težko vozno

Dne 13. maja 1897 je prejela ob vznožju skale Lavernock krst iznajdba, ki je zajela nekaj deset let za tem celotni svet.

S tem je bil položen temelj. Sledila so nadaljnja trudapolna dela, ki so bila spremljana od uspehov ter neuspehov.

Nadaljni uspehi in neuspehi.

Junija 1897 je uspelo, da so premostili brezžičnim potom razdaljo 14,5 km od skale Lavernock Point do Brean Down. Antene so tokrat držali zmaji, katere je gnal veter vedno kvišku. Za tem je sledila cela vrsta neuspešnih poskusov.

Marconi ni bil več osamljen. Nadajevala sta poskuse tudi nemška profesorja Slaby in Braun. Leta 1898 je znašel Braun zaprti krog valovanja in s to napravo je obhajal brezžični brzojav svoj zmagoslavni pohod.

Leta 1900 je bila zgrajena v Borkumu nemška oddajna postaja. Leta 1902 je poslal Marconi brezžično brzojavko preko Atlantskega Oceana. Leta 1919 so pričeli po Marconijevem navodilu delati s kratkimi valovi in leta 1924 se je vršil prvi brezžični pogovor med Londonom in Avstralijo.

Zaključek.

Preteklo je 37 let od onega pomenljivega dne, odkar je oznanil mladi Marconi z vzklikom: »Ecco...« novo iznajdbo svetu in s tem se je spremenilo marsikaj. Brezžični brzojav je postal last vseh narodov na svetu. Zemljo obdajajo omrežja valov, ki prodirajo v najbolj oddaljene kraje, v pustinje, na vrhove gor in v pokrajine večnega ledu...

Leta 1909 je prejel Marconi s profesorjem Braunom Noblovo nagrado. Leta 1918 je postal senator, danes je predsednik italijanske akademije, mož, ki je preobložen s častmi in s premoženjem. Na Marconija se upirajo še danes oči celega sveta. Ko je vprašal Marconija neki Anglež, če je zadovoljen s svojim življenjem, mu je ta odgovoril brez pomisleka: »Da.« — Anglež je še bil nadaljnega mnenja: »Morate pač biti človek brez vsakih želj za bodočnost?« — »Brez želj? Mogoče... Če bi imel eno željo, bi bila ta, da bi lahko doživljal neprestano trenutek ob vznožju skale Lavernock Point na Angleškem, ko so se prikazala prva brezžična znamenja na papirju. Ta dogodek je bil višek veselja v mojem življenju.«

Sv. Anton na Pohorju. Po odhodu župnika g. Letonje k Sv. Boženku v Slov. goricah je prevzel dušnopastirsko soupravo upravitelj iz Sv. Primoža na Pohorju, dokler ne nastopi župnijsko lasten duhovnik. Shod Sv. Antona se bo tudi letos slovesno obhajal kakor običajno. Predvečer, to je v torek dne 12. junija, je sprejem sešne procesije in pridiga in večernice. Drugi dan se začnejo sv. maše ob 4. uri. Ob šestih je pridiga in peta sv. maša, ob desetih druga pridiga in velika sv. maša. P. kapucnin in več duhovnikov pride že v torek in se bo že ta dan spovedovalo v noč. Na god sv. Antona pride pa še več duhovnikov. Bo-

torej obilo prilike za sprejem sv. zakramentov. Častilci sv. Antona Padovanskega, ki se mu v mnogih prilikah radi priporočujete, pridite tudi za njegov god na sicer strmih pa prijaznih gričih, da mu v lepi antonski cerkvi priporočite vse svoje dušne in telesne zadeve! Najlepša in sadonosna pa je romarska pobožnost, ako je združena s sv. spovedjo in s sv. obhajilom.

Limbuš pri Mariboru. Dne 2. maja t. l. smo spremljali k zadnjemu počitku na limbuško pokopališče blago gospo Elizabeto Schigert, soprogo g. Henrika Schigert, oskrbnika posestev na Janževem vrhu pri Limbušu, ki so last g. grofa dr. Merana, ki je po večletnem hudem trpljenju, kljub obilni in vsestranski zdravniški pomoči v starosti 76 let v Vrhovem dolu pri Limbušu za vedno zatisnila trudne oči. Pokojna gospa, ki je letos na tistem v bo-

niški postelji meseca februarja obhajala svojo zlato poroko, je bila daleč na okoli znana kot velika dobrotnica ubogih. Njen pogreb, katerega je oskrbel »Mestni pogrebni zavod« iz Maribora, je bil veličasten, kar spričuje, kako priljubljena in spoštovana je bila pokojnica. Ob odprtem grobu se je od rajne gospe poslovil v lepih besedah g. duhovni svetnik iz Ruš. Pogreba se je poleg drugih udeležilo tudi Ognjegasno društvo iz Bistrice pri Rušah. Tem in vsem obilnim udeležencem bodi za udeležbo pogreba izrečena prisrčna zahvala. Pokojnici pa želimo večni mir in pokoj in večna luč naj ji sveti! Dobrotni Bog pa naj ji milostno poplača, kar je njeno usmiljeno srce dobrega storilo ubogim ljudem!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Dne 8. maja je nam naznanil srednji zvon, da je v pretekli noči Bog poklical k sebi blago ženo in mater štirih malih otrok Karolino Krajnc, rojeno Hintaregger, staro 38 let. Bila je soproga bivšega župana občine Zikarce. Bolehala je več let, začetkom tega leta pa jo je jetika položila na bolniško posteljo, kjer je vdana v voljo božjo trpela hude muke ter večkrat sprejela sv. popotnico. Upala in želela je, da bi še živela za otroke in za moža, a Vsegamogočni je odločil drugače. Zadnje njene besede, ki jih je rekla svojem, so bile: »Molite! Molite! Molite!« Pred tremi tedni je povabila prijatelje z Dravskega polja na obisk na dan Kristusovega Vnebohoda; ko so prišli, so jo našli na mrtvaškem odru. Pogreb se je vršil popoldan ob ogromni množici ljudstva. Gotovo nad tisoč jo je spremljalo na zadnji poti. Ni bilo nobeno oko suho, ko so ji pevci doma in na pokopališču zapeli slovo in ko so pogrebeci spustili krsto v jamo. Rajna naj počiva v miru! Možu in otrokom naše sožalje!

Nova vas pri Slov. Bistrici. Tukaj je umrla po daljšem bolehanju na lepem Jerovšekovem posestvu Hanika Jerovšek, sestra blagopokojnega ravnatelja Cirilove tiskarne g. dr. Antona Jerovška. Bila je skromna, delavna, skrbna, velika dobrotnica revežev in je bilo njeno življenje posvečeno službi Bogu in Mariji. Nekaj let sta živeli z njeno že rajno sestro skupaj v lepi hiši v Novi vasi, a po smrti sestre se je preselila Hanika na od rajnega monsignora zgrajeni novi dom tik prvotne Jerovškovine. Dobra Hanika je imela vsega dovolj,

vago s tako močjo preko glave, da ga je oropal udarec pri pričavi zavesti in je omahnil po tleh.

Že je bilo celo taborišče na nogah. Konjuhi so kresali plamenice, da bi razmotali, zakaj toliko neobičajnega nočnega hrupa. Pri svitu bakelj so zadeli na prvega tovariša, ki je bil zaboden v vrat in niti hropel ni več. Drugi Kruc, ležeč stegnjen vznak kakor snop, je grebel s prsti po snegu in stresal v zadnjih utripih noge — Nož mu je tičal v prsih! Tretji Kruc Šandor, ki je potipal z vago na smrt grizečega psa, je stal ob onesvečenem plenu in ga obračal sem ter tja. Toliko se je že bil razpukšal, da je bil siguren, da gre za čedno oblečenega vojuna ali begunca iz jeruzalemskega tabora. Svit plamenic je privabil iz grl vseh kosmato zanemarjenih hlapcev glasno začudenje. Na tleh ob hrastovem deblu je ležal z obrazom navzgor, zaprtih oči in grgrajočega dihanja ne kak orjaški mustačar — nežen mladenič, ki je sfrčal pred kratkem iz materinega naročja. Kljub uprizorenemu pokolju je presunilo surovine usmiljenje do jedva godne mladosti, ki se je povzpela do tolike hrabrosti ter smelosti.

Dva sta pograbila nezavestnega, drugi so svetili

in šli so iz gozda ven, po grabi ter navkreber v drugo šumo, kjer je taboril pod gričem poveljnik s starešinami.

Je bilo precej govorjenja sem ter tja. Slednjič si je ogledal Godrnja sam z vago zajetega špijona in zapovedal, naj ga preiščejo natanko od pet do glave.

»Ali gre za oznanilca bližajoče se pomoči ali za poslanca po pomoč?« je menil Oberkruc, »nekaj bo imel gotovo pri sebi. Če ne bo imel ničesar v žepih, naj mu razrežejo obleko na drobne kose. Pisanje bo kje ušito. Takle negodnik se ne bo klatil okrog brez pismenega povelja ali prošnje.«

Stari Godrnja je imel prav. Izrezali so iz jopiča pismo. Po prečitanju je bil postarani tolovaj vesel, da se je zavrtel na peti; tleskal je z rokami in govoril smeje: »Imam ga, pasjega sina! Sama mi ga je poslala v past, da se osvetim najprej njeni krvi in potem šele njen samil!«

»Hej, tovariši,« je vpil poveljnik, »polivajte dečka z mrzlo vodo, da se zave do jutra! Nam bo izblebetal še marsikaj zanimivega, kako in kaj se godi onim tamle na hribu!«

prejel veliki knez pred 50 leti od častnikov svojega polka. Meč je povsem zlat in je zelo razkošno okrašen z diamanti, rubini ter safiri. Ob izbruhu boljševiške revolucije so prenesli ruski begunci dragocenosti v Ameriko. Njegov zadnji lastnik je zašel v veliko pomanjkanje in radi tega je zastavil meč v njujorški mestni zastavljalnici. Zlate sablje se drži naslednja vera: Ko so predajali oficirji meč knezu, se je pojavil med njimi naenkrat berač, ki je izrekel prerokbo, če bo prešel meč v roke tujeje naroda, bo prizadjan majki Rusiji — smrtni sunek!

(Dalje sledi.)